

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Chương 3

Đỗ Tùng dịch – 19/3/2015

Con chim diệc bay đến khu vườn mỗi buổi chiều, là là trên bức tường như một bóng ma màu xám, xếp cánh lại như không biết làm gì, và đứng trong ao nước ngập gần hết chân, thật yên lặng như bức tượng phật Jizo. Mấy con cá chép màu đỏ màu vàng mà ngài Otori thích cho ăn là mỗi quả lớn đối với con diệc, nhưng con chim vẫn đứng yên hàng phút cho đến lúc một con cá nhỏ không may nào đó bơi lại gần, quên bằng chú diệc vẫn đứng rình. Thế là con diệc mổ ngay, cú mổ nhanh đến mức mắt người không thấy kịp, và con diệc lại cất cánh với một chú cá nhỏ vẫy trong mỏ. Vài cái đập cánh đầu tiên khi con diệc vừa bay lên kêu to như tiếng quạt, nhưng sau đó con diệc bay đi không tiếng động giống như lúc nó đến.

Ban ngày vẫn còn rất nóng, cái nóng nặng nề của mùa thu, mà ai cũng muốn cho mau qua đồng thời vẫn muốn kéo dài, mặc dù cái nóng gay gắt rất khó chịu, vì biết rằng đây là đợt nóng cuối cùng của năm trước khi mùa đông giá lạnh tới.

Tôi đã sống trong dinh thự ngài Otori được một tháng. Mùa gặt đã xong ở Hagi, rơm rạ đang khô ngoài đồng hay trên đụn rơm ở các nhà nông. Hoa huệ đỏ mùa thu đang phai tàn. Trái hồng chín vàng trên cây khi lá khô dần, và vỏ hạt dẻ nhiều gai nằm trên các ngõ hẻm, phơi hột bóng loáng.

Trăng tròn mùa thu đến rồi đi. Chiyo cúng hạt dẻ, quýt và bánh bột gạo trên cái am thờ trong vườn. Chẳng biết có ai đang làm chuyện này ở làng tôi không.

Mấy đứa hầu gái đi hái đợt hoa dại cuối mùa, những bó hoa cỏ ba lá, những bông cẩm chướng dại, và hoa chuông màu xanh, dựng đứng trong những xô nước để trước nhà bếp và nhà vệ sinh. Mùi hương của hoa dại át đi mùi thức ăn và mùi ô ứ, chu kỳ của đời sống con người.

Tình trạng dờ dờ ương ương nói không được của tôi vẫn kéo dài. Tôi nghĩ rằng mình đang để tang. Nhà Otori cũng đang trong thời gian tang chế, không những cho em ngài Otori mà còn cho bà mẹ, mới chết vào mùa

hè vì bệnh dịch. Chiyo kể cho tôi nghe chuyện nhà. Shigeru là con trưởng, đã tham dự trận chiến Yaegahara với cha, đã chống đối kịch liệt chuyện đầu hàng bộ tộc Tohan. Điều kiện của việc đầu hàng đã cấm ông thừa kế vị trí lãnh đạo bộ tộc của cha. Thay vào đó Iida chỉ định chú ông là Shoichi và Masahiro cầm đầu tộc Otori.

“Iida Sadamu thù ghét Shigeru hơn bất kỳ ai trên đời này,” Chiyo nói. “Iida vừa ghen tị vừa sợ hãi Shigeru.”

Vì Shigeru là người thừa kế chính thức theo truyền thống nên ngài cũng là cái gai bên hông đối với hai thúc phụ. Bên ngoài thì Shigeru rút lui khỏi sân khấu chính trị và dành hết tâm trí vào việc cai quản điền trang, thử nghiệm những phương pháp canh tác mới, hay những loại cây trồng khác nhau. Shigeru lập gia đình khi còn trẻ nhưng hai năm sau đó người vợ chết cùng với hài nhi vì sinh khó.

Tôi cảm tưởng như cuộc đời của Shigeru chứa đầy sự đau khổ nhưng bên ngoài ông không tỏ ra một dấu hiệu nào. Nếu không nghe Chiyo kể lại thì tôi chẳng biết gì. Tôi thường quanh quẩn với ông suốt ngày như con chó, luôn luôn ở bên cạnh ông trừ những lúc tôi phải học chữ với Ichiro.

Đó là những ngày đợi chờ. Ichiro vừa tiến hành ý tưởng nhận tôi làm con nuôi của Shigeru một cách miễn cưỡng, vừa cố gắng dạy tôi đọc và viết nhưng khả năng và trí nhớ kém của tôi làm ông ta nổi khùng. Bộ tộc phản đối ý định của Shigeru với các lý do: Ngài Shigeru nên cưới vợ lần nữa, ngài còn trẻ, quá sớm chuyện nhận con nuôi sau cái chết của mẹ ông. Lý do phản đối dường như bất tận. Tôi không khỏi có cảm tưởng là Ichiro đồng ý với hầu hết các lý do và ngay cả tôi cũng thấy đúng. Tôi cố gắng hết mình trong việc học chữ vì không muốn làm ngài Shigeru thất vọng, nhưng tôi không tin tưởng hay hy vọng gì vào tình trạng của mình.

Thường thường ngài Shigeru gọi tôi đến vào cuối buổi chiều, và chúng tôi ngồi với nhau bên cửa sổ cùng nhìn ra khu vườn. Ông không nói gì nhiều nhưng hay quan sát tôi khi tưởng là tôi không để ý. Tôi cảm giác là ông đang chờ đợi một điều gì đó: đợi tôi mở miệng nói một câu, đợi tôi có một dấu hiệu khả quan nào đó chẳng hiểu. Điều này làm tôi lo âu, và chính nỗi băn khoăn đó khiến tôi nghĩ rằng mình đã làm ông thất vọng chứ không phải vì khả năng kém cỏi trong việc học. Một buổi chiều Ichiro lại đến phòng Shigeru để than phiền về tôi. Trước đó trong ngày ông ta đã tức

giận đến mức đánh đòn tôi. Tôi hờn dỗi ngồi thu mình trong góc xoa vết bầm bị đòn, dùng ngón tay viết trên thảm những chữ đã học, cố gắng nhớ các mặt chữ một cách vô vọng.

“Ngài đã làm chuyện sai lầm,” Ichiro nói. “Không ai nghĩ xấu gì nếu ngài thú nhận sai lầm. Hoàn cảnh về cái chết của em ngài giải thích chuyện đó. Trả thẳng nhỏ về nơi chốn của nó và trở lại cuộc sống của ngài.”

Và cũng để tôi trở lại cuộc sống, Tôi cảm tưởng như ông ta muốn nói tiếp như thế. Ông ta không bao giờ làm tôi quên những hy sinh của ông trong việc dạy dỗ tôi.

“Ngài không thể tạo ra một ngài Takeshi khác,” Ichiro nói thêm, giọng hòa dịu hơn trước. “Ngài Takeshi đã qua nhiều năm tháng được giáo dục và huấn luyện – và trước hết đã có sẵn giòng máu cao quý trong người.”

Tôi lo sợ Ichiro sẽ thuyết phục được. Ngài Shigeru cũng có bổn phận và trách nhiệm đối với Ichiro và Chiyo không khác gì của họ đối với ngài. Tôi đã tưởng Shigeru có quyền uy tuyệt đối trong nhà này, nhưng thật sự thì Ichiro cũng có quyền lực riêng của ông ta và biết vận dụng quyền lực đó một cách hữu hiệu. Ngược lại chú của ngài Shigeru có quyền hành đối với ông. Shigeru phải tuân lệnh của bộ tộc. Không có lý do gì để ông giữ tôi lại, và ông sẽ không được phép thu nhận tôi làm con nuôi.

“Hãy quan sát con chim diệc, Ichiro,” ngài Shigeru nói. “Lão sẽ thấy nó rất kiên nhẫn, nó đứng yên thật lâu cho đến khi bắt được mồi. Ta cũng kiên nhẫn như thế, và còn lâu mới hết.”

Mồi của Ichiro mím lại như ngậm trái mận chua, một cách diễn tả thường gặp của ông ta. Ngay lúc đó con diệc đâm trúng con mồi và đập cánh bay đi.

Tiếng chít chít báo hiệu lũ dơi xuất hiện vào chiều tối. Tôi ngẩng đầu nhìn hai con dơi nhào vào khu vườn. Trong khi Ichiro tiếp tục căn nhắc, và ngài Shigeru tiếp tục trả lời ngắn gọn và trầm tĩnh, tôi lắng nghe tiếng động của buổi tối đang đến dần. Khả năng nghe xa của tôi mỗi ngày mỗi thêm nhạy bén. Tôi dần dần quen với khả năng này, biết cách loại ra những tiếng động không cần lắng nghe, và không lộ ra một dấu hiệu nào chứng tỏ tôi có khả năng nghe những gì xảy ra trong nhà này. Không một ai biết rằng tôi có thể lắng nghe tất cả bí mật của họ.

Bây giờ tôi đang nghe tiếng nước sôi nơi phòng tắm, chén đĩa lách cách trong nhà bếp, tiếng dao của tay đầu bếp, tiếng chân bước trên ván của một cô gái mang tất mềm đi ngoài sân, tiếng hí và dậm chân của con ngựa trong tàu, tiếng gào của con mèo cái đang cho bốn con mèo con bú và khi nào cũng như chết đói, một con chó đang sủa cách đó hai con đường, tiếng guốc lóc cóc bước đi trên cầu gỗ bắc ngang những con kênh, tiếng trẻ con đang hát, tiếng chuông chùa từ Tokoji và Daishoin. Tôi biết tiếng hát của ngôi nhà, ban ngày và ban đêm, khi trời nắng cũng như khi trời mưa. Chiều nay tôi biết rằng mình luôn luôn lắng nghe thêm một điều gì đó. Tôi cũng đang chờ đợi. Nhưng chờ gì? Mỗi đêm trước khi ngủ trong đầu óc tôi lại hiện ra hình ảnh những gì đã xảy ra trên núi, cái đầu bị chém, gã mặt sói ôm chặt nửa cánh tay bị thương. Tôi lại thấy Iida Sadamu té trên mặt đất, xác dựng tôi và xác Isao. Có phải tôi đang chờ Iida và gã mặt sói đuổi kịp? Hay tôi chờ một cơ hội trả thù?

Thỉnh thoảng tôi cũng còn cầu nguyện như những người Hidden, và tôi đó tôi đã cầu nguyện đáng bẽ trên chỉ cho mình con đường phải đi. Tôi không nhắm mắt ngủ được. Không khí nặng nề và yên tĩnh, mặt trăng hạ huyền ẩn sau đám mây dày. Côn trùng ban đêm kêu vang không ngơi nghỉ. Tôi nghe được tiếng chân con thằn lằn khi nó chạy ngang trên trần nhà săn đuổi lũ côn trùng. Ichiro và ngài Shigeru đều đã yên giấc, Ichiro thì đang ngáy. Tôi không muốn rời bỏ ngôi nhà mà tôi yêu mến thật nhiều, nhưng hình như tôi chỉ đem lại sự phiền hà. Có lẽ điều tốt đẹp cho tất cả mọi người là tôi nên biến mất trong đêm.

Tôi không có một kế hoạch nào hết – Tôi sẽ làm gì đây? Làm sao tôi sinh sống? - Tôi bắt đầu suy nghĩ làm thế nào có thể đi ra khỏi căn nhà này mà không làm mấy con chó sủa lên và không đánh thức mấy tên lính gác. Với suy nghĩ đó tôi bắt đầu chú tâm lắng nghe lũ chó. Thông thường chúng sủa từng chập suốt cả đêm, và tôi đã biết phân biệt tiếng sủa của chúng nên không để ý đến. Tôi vểnh tai lên lắng nghe nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Rồi tôi bắt đầu lắng nghe mấy gã lính canh, lắng nghe tiếng bước chân trên sỏi, tiếng thép va chạm nhau, tiếng thì thầm nói chuyện. Nhưng tôi chẳng nghe gì hết. Những âm thanh quen thuộc của màn đêm hoàn toàn biến mất.

Lúc đó tôi hoàn toàn tỉnh giấc, cố lắng nghe tiếng gì khác ngoài tiếng nước chảy trong vườn. Sông suối đều cạn: đã lâu không mưa kể từ tuần trăng đầu tháng.

Có một tiếng động rất nhẹ, chỉ như một tiếng rung giữa cửa sổ và mặt đất.

Thoạt tiên tôi nghĩ có thể là một cơn động đất nhẹ như vẫn thường xảy ra ở vùng Trung Thổ này. Một tiếng rung nhẹ tiếp theo, và một tiếng nữa.

Có người đang leo lên phía hông nhà.

Bản năng đầu tiên của tôi là muốn la lên, nhưng đã nhanh trí dừng lại kịp. La lên sẽ đánh thức cả nhà nhưng cũng báo động cho kẻ đột nhập. Tôi ngồi lên và im lặng bò đến phía ngài Shigeru. Chân tôi quen thuộc với sàn nhà, biết chỗ nào sẽ làm căn nhà cũ này kêu cọt kẹt. Tôi quỳ bên cạnh và thì thầm vào tai ông ta dường như tôi chưa bao giờ mất tiếng nói, “Ngài Otori, có người bên ngoài.”

Ông thức dậy ngay tức thì, nhìn tôi một lúc, rồi đưa tay lấy thanh kiếm và con dao nằm bên cạnh. Tôi chỉ về phía cửa sổ. Một tiếng rung mơ hồ lại phát ra, như chuyển động thật nhẹ của thân hình vào tường hông nhà.

Ngài Shigeru đưa cho tôi con dao và bước đến bức tường. Ông nhìn tôi mỉm cười và chỉ tôi đi về phía bên kia cửa sổ. Chúng tôi chờ đợi tên sát thủ trèo vào nhà.

Hắn tiếp tục leo lên tường từng bước một, rón rén nhưng thông thả, như thể hắn sở hữu tất cả thời gian trên đời này, tin tưởng không có gì có thể làm hỏng kế hoạch của hắn. Chúng tôi chờ đợi hắn cũng với sự kiên nhẫn tương tự, giống như những đứa trẻ đang tham gia một trò chơi trong nhà kho.

Chỉ khác là phần kết thúc không giống như một trò chơi. Hắn dừng lại trên bực cửa sổ, lấy ra sợi dây thắt cổ và bước vào phòng. Ngài Shigeru chộp và giữ chặt lấy hắn. Tron như một con lươn, hắn vặn người luôn về phía sau. Tôi nhào vào hắn, nhưng chưa sử dụng được con dao thì cả ba chúng tôi ngã nhào xuống vườn, náo động như những con mèo đánh nhau.

Tên đó rớt xuống trước, đầu va vào tảng đá cạnh bờ rạch. Ngài Shigeru đứng vững trên hai chân, còn tôi rơi vào một bụi cây. Hụt hơi, tôi đánh rơi con dao. Tôi quờ quạng nhặt nó lên nhưng không còn cần thiết nữa. Tên

thích khách rên rỉ, ráng ngồi lên, nhưng trượt xuống rạch nước. Thân hình hắn chận dòng nước lại làm dòng nước sâu hơn chung quanh thân hình hắn trước khi chảy tràn trên người. Ngài Shigeru kéo hắn ra khỏi con lạch, đánh vào mặt hắn và hét lên, “Ai? Ai đã thuê nhà người? Người từ đâu đến?”

Hắn chỉ rên rỉ không trả lời, tiếng thở lớn và khò khè như tiếng ngáy.

“Đi lấy đèn lại đây,” ngài Shigeru bảo tôi. Tôi tưởng lúc đó cả nhà đã thức giấc rồi, nhưng cuộc đụng độ đã xảy ra nhanh chóng và yên lặng đến nỗi cả nhà vẫn còn ngủ yên. Người đầy nước và lá cây, tôi chạy nhanh đến dãy phòng những người hầu.

“Chiyo!” Tôi gọi to. “Dem đèn ra đây và đánh thức đàn ông dậy!”

“Ai đó?” bà ta hỏi lại, ngài ngủ, vì không nhận ra giọng tôi.

“Tôi đây, Takeo! Dậy mau lên! Có thích khách muốn ám sát ngài Shigeru!”

Tôi cầm lấy cây đèn vẫn còn cháy trong một cái giá đèn và mang lại khu vườn.

Tên sát thủ dần dần hôn mê. Ngài Shigeru vẫn đứng nhìn hắn. Tôi đưa đèn lại gần. Hắn mặc bộ đồ màu đen, không có phù hiệu hay dấu hiệu gì trên áo quần. Vóc người hắn tầm thước, tóc cắt ngắn. Hắn không có nét gì đặc biệt để phân biệt với người khác.

Phía sau chúng tôi cả nhà ồn ào thức giấc, có tiếng la hét khi thấy hai tên lính gác bị siết cổ chết và ba con chó bị thuốc độc.

Ichiro bước ra, mặt trắng bệch và run rẩy: “Ai lại cả gan làm chuyện này? Ngay trong nhà của ngài, giữa trung tâm Hagi? Thật là một xúc phạm cho cả bộ tộc.”

“Trừ phi chính bộ tộc ra lệnh,” ngài Shigeru trầm tĩnh nói.

“Có lẽ Iida thì đúng hơn,” Ichiro trả lời. Ông ta thấy con dao trong tay tôi và lấy đi. Ông rạch cái áo đen của tên hung thủ từ cổ xuống thắt lưng làm phơi trần cái lưng của hắn. Một cái sọc góm guốc từ một vết kiếm thương cũ nằm vắt ngang xương vai, và dọc theo xương sống có một hình xâm tinh vi. Dưới ánh đèn hình xâm rung rinh như con rắn.

“Hắn là một sát thủ chuyên nghiệp,” ngài Shigeru lên tiếng, “từ Bộ-Lạc. Bất cứ ai cũng thuê họ được.”

“Vậy thì chắc chắn là Iida! Ông ta đã biết là ngài đang giữ cậu bé! Bây giờ thì ngài sẽ tổng khứ nó đi?”

“Nếu không có cậu ta thì có lẽ tên sát thủ đã thành công,” Shigeru trả lời. “Chính cậu ta đã đánh thức ta đúng lúc... Nó đã nói cho ta biết,” ông kêu lên khi nhận thức được chuyện đó. “Nó đã nói vào tai ta và đánh thức ta dậy!”

Ichiro không cảm thấy ngạc nhiên về sự kiện đó. “Ngài có nghĩ rằng chính cậu ta mới là mục tiêu của tên thích khách, chứ không phải là ngài?”

“Ngài Otori,” tôi lên tiếng, giọng đặc và khô vì nhiều tuần lễ không nói được. “Con chỉ mang nguy hiểm đến cho ngài. Hãy để con đi, hãy đưa con ra khỏi đây.” Nhưng ngay cả khi nói vậy, tôi biết là ông sẽ không làm điều đó. Tôi đã cứu mạng ông hôm nay, và ông đã cứu mạng tôi trước đây, sự liên hệ và ràng buộc giữa hai chúng tôi mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Ichiro gật đầu tán thành, nhưng Chiyo lên tiếng: “Xin tha lỗi cho tôi, ngài Shigeru. Tôi biết chuyện này không dính dáng đến tôi, là một bà già góc nghề. Nhưng nói Takeo chỉ mang lại nguy hiểm cho ngài là không đúng sự thật. Trước đây khi ngài chưa đem Takeo về nhà này, ngài như người gàn mắt trí vì đau buồn. Bây giờ ngài đã bình phục. Cậu ta mang lại niềm vui, hy vọng, và cả sự nguy hiểm. Và có ai có thể hưởng được điều này mà tránh được điều kia?”

“Hơn ai hết, ta là người phải hiểu điều đó.” ngài Shigeru trả lời. “Số phận đã ràng buộc cuộc đời chúng ta với nhau. Ta không thể chống lại số phận, Ichiro.”

“Hy vọng là đầu óc nó cũng trở lại như tiếng nói,” Ichiro nói về cay chua.

Tên sát thủ không tỉnh lại và cuối cùng thì chết. Thì ra hắn có ngậm thuốc độc trong miệng và đã nhai viên thuốc độc khi ngã từ cửa sổ xuống. Không ai biết danh tính tên thích khách mặc dù có rất nhiều lời đồn đoán. Hai lính canh bị giết được chôn cất tử tế với nghi thức trang nghiêm và được mọi người thương tiếc, mấy con chó ít nhất cũng được tôi thương tiếc. Tôi không hiểu mấy con chó chúng đã có những giao ước gì, đã thề

trung thành như thế nào mà phải mắc vào những hận thù của con người để đến nỗi phải mất mạng. Tôi không nói ai nghe những ý nghĩ này: Không thiếu gì những con chó thay thế. Chúng sẽ được nuôi và huấn luyện để chỉ cho ăn từ một người, tránh bị đầu độc. Người cũng vậy. Mặc dù ngài Shigeru sống đơn giản, chỉ có vài người tùy tùng trang bị vũ khí, nhưng có nhiều người trong bộ tộc Otori sẵn sàng đến phục vụ ông – đủ để thành lập một đội quân nếu ông ta muốn.

Âm mưu hành thích không làm ông lo lắng hay phiền muộn chút nào. Nếu có gì khác thì chính biến cố đó đã làm ông ta hăng hái hơn, niềm vui hưởng thụ cuộc sống càng sâu sắc hơn vì vừa thoát khỏi cái chết. Ông ta như lơ lửng, giống lần gặp phu nhân Maruyama trước đây. Ông càng vui mừng vì tôi đã nói được và biết tôi có khả năng nghe xa.

Có lẽ Ichiro nói đúng, hay có lẽ thái độ ông ta đối với tôi mềm dẻo hơn. Từ cái đêm có thích khách tôi học hành dễ hơn mà chẳng hiểu vì lý do gì. Từ từ ý nghĩa của những chữ viết như mở khóa và nằm yên trong đầu tôi. Tôi bắt đầu thấy thích thú nữa, những hình thù khác nhau của chữ viết chảy như nước, hay đậu lại vững vàng và nằm bẹp xuống như những con quạ đen vào mùa đông. Vẽ hình dáng những chữ viết này cho tôi một thích thú sâu xa nhưng tôi không thú nhận điều đó với Ichiro. Ichiro là một ông thầy được mọi người công nhận, nổi tiếng về viết chữ đẹp và kiến thức sâu rộng. Tôi thật không xứng đáng làm học trò ông ta. Tôi không có đầu óc của một học trò bẩm sinh.

Nhưng cả hai chúng tôi khám phá là tôi có khả năng bắt chước. Tôi có thể bắt chước làm một học sinh tạm được, như tôi bắt chước cách ông ta vẽ, không phải từ cử động của cổ tay mà từ vai, rất táo bạo và tập trung. Tôi biết đó chỉ là bắt chước nhưng kết quả khá hài lòng.

Khi ngài Shigeru dạy kiếm cho tôi cũng thế. Tôi khá mạnh và nhanh, có lẽ hơn một người trung bình có cùng chiều cao, nhưng tôi không được huấn luyện võ nghệ từ nhỏ, trong khi những cậu bé con nhà chiến binh đều phải trải qua sự huấn luyện không ngừng về các môn đánh kiếm, bắn cung, cỡi ngựa. Tôi biết là mình sẽ không bao giờ bắt kịp.

Cỡi ngựa tương đối dễ. Tôi quan sát ngài Shigeru và những kỵ mã khác, nhận thấy điểm chính của cỡi ngựa là giữ thẳng bằng. Đơn giản tôi chỉ bắt chước những gì họ làm và con ngựa tuân lệnh tôi. Tôi cũng khám

phá rằng mấy con ngựa nhút nhát và dễ hoảng sợ hơn cả mình. Đối với chúng tôi phải tỏ ra có uy quyền, che dấu cảm giác riêng của mình, và làm ra vẻ như tôi đã biết và hoàn toàn kiểm soát được những gì sắp xảy ra. Khi đó con ngựa sẽ thoải mái và an tâm đối với người cỡi.

Tôi được phát một con ngựa xám nhạt với bờm và đuôi màu đen tên là Raku, và chúng tôi có vẻ ăn ý với nhau. Tôi không được học môn bắn cung, nhưng trong môn đánh kiếm tôi bắt chước những gì ngài Shigeru làm và kết quả tương đối khả quan. Tôi được ban cho một thanh kiếm dài và cài vào thắt lưng của bộ áo quần mới trông như con cái của một chiến binh. Nhưng dù có mang kiếm và áo quần chiến binh tôi biết rằng mình chỉ là một phiên bản mô phỏng.

Nhiều tuần lễ trôi qua như thế. Cả nhà chấp nhận một sự thật là ngài Otori có ý định nhận tôi làm con nuôi, và dần dần thái độ của họ đối với tôi thay đổi từng chút một. Họ chiều chuộng, trêu chọc và rầy la tôi cùng một chừng mực như nhau. Giữa thời gian học chữ và huấn luyện võ nghệ tôi có rất ít thời gian rảnh rỗi và không được phép đi ra ngoài một mình, nhưng tôi vẫn còn nổi đam mê đi lang thang, và bất cứ khi nào có dịp tôi đều tìm cách trốn ra ngoài để thám hiểm thành phố Hagi.

Tôi thích đi xuống bến tàu, cái vịnh ở đó trông giống như cái tách được cầm trong hai tay là lâu đài ở phía tây và miệng núi lửa đã tắt ở phía đông. Tôi thường dõi mắt nhìn ra biển và nghĩ về những nơi chốn huyền thoại bên kia chân trời và cảm thấy ghen tị với thủy thủ và ngư dân.

Tôi thường tìm kiếm một con thuyền trên đó có một cậu bé trạc tuổi tôi làm việc. Tôi biết tên nó là Terada Fumio. Cha nó gốc gác từ một gia đình chiến binh cấp thấp đã chuyển qua nghề buôn bán và đánh cá để khỏi chết đói. Chiyo biết rõ gia đình đó và cũng từ bà ta mà tôi biết những thông tin đầu tiên. Tôi ngưỡng mộ Fumio vô cùng. Nó đã từng đặt chân đến lục địa. Nó biết rõ sông biển trong mọi tâm trạng của thời tiết. Trong khi tôi thì ngay cả bơi cũng chẳng biết. Lúc mới gặp nhau chúng tôi chỉ gật đầu chào, nhưng sau đó vài tuần chúng tôi trở thành bạn hữu. Tôi thường lên thuyền với nó, cùng ngồi ăn trái hồng và nhỏ hột xuống nước, và tán gẫu những câu chuyện con nít. Câu chuyện rồi cũng xoay quanh các tướng quân tộc Otori; nhà Terada ghét họ vì họ kiêu ngạo và tham lam. Nhà nó phải chịu đựng mức thuế càng ngày càng nặng và các hạn chế về buôn bán mà các

quan ở lâu đài đặt ra. Khi nói về những chuyện này chúng tôi thường ngồi ở mạn thuyền phía hướng ra biển và phải hạ thấp giọng vì nghe người ta đồn đãi là “lâu đài” có người do thám ở khắp nơi.

Một buổi chiều nọ tôi vội vàng trở về nhà sau một cuộc lang thang thường lệ. Ichiro đang bận giải quyết một chuyện gì đó với một thương nhân. Tôi đợi ông ta chừng mười phút nhưng không thấy ông trở lại nên quyết định trốn ra ngoài chơi. Lúc đó đã giữa tháng thứ mười, không khí mát lạnh và đầy mùi rom rạ cháy. Khói ngoài đồng giữa con sông và dãy núi làm cho cảnh vật có màu bạc và vàng. Trước đó Fumio dạy tôi học bơi và bây giờ tóc vẫn còn ướt làm tôi thấy hơi lạnh. Tôi nghĩ tới bồn nước nóng và tự hỏi không biết có thể kiếm cái gì từ Chiyo để nhét vào bụng trước bữa cơm chiều, không biết Ichiro có đang nóng giận đến nỗi đánh đòn tôi hay không. Vẫn mơ với những ý nghĩ đó, đồng thời tôi lắng tai nghe như thường làm, và bắt đầu lắng nghe những âm thanh đặc biệt từ trong nhà vọng ra.

Tôi bỗng nghe một âm thanh gì khác khiến tôi dừng lại nhìn về góc tường trước cổng ra vào. Tôi không nghĩ là có ai ở đó, nhưng bỗng nhiên tôi lại thấy một người đàn ông ngồi xỏm dưới bóng râm của mái nhà.

Tôi chỉ cách ông ta vài thước, ở phía bên kia con đường. Tôi biết là lão đã thấy tôi. Một lát sau lão ta đứng dậy từ từ như đợi tôi bước lại gần.

Ông ta trông như bất cứ một người bình thường nào khác, chiều cao và khổ người trung bình, tóc hơi bạc, mặt hơi trắng chứ không nâu sạm, không có nét gì đáng để ý, nếu gặp lại cũng khó nhận ra. Ngay cả khi tôi quan sát kỹ lão ta, cố tìm một chi tiết đặc biệt nào đó, nhưng về bên ngoài của lão hình như thay đổi ngay trước cặp mắt của tôi. Còn nữa, dưới vẻ tầm thường bên ngoài hình như tiềm ẩn cái gì đó rất đặc biệt ở bên trong, cái gì đó tinh xảo và linh hoạt mà tôi không thể xác định.

Lão mặc bộ áo quần màu xanh xám đã phai màu và không thấy mang theo khí giới gì hết. Trông lão không giống một người thợ thuyền, một người buôn bán hay một chiến binh. Tôi không thể xếp lão vào hạng người gì nhưng tôi có linh tính lão là một người rất nguy hiểm.

Đồng thời có một cái gì đó ở con người lão làm tôi như bị quyến rũ. Tôi không thể đi ngang qua mà không để ý lão ta. Nhưng tôi vẫn bước ở

phía bên kia đường, và nhắm tính còn cách bao xa thì đến cửa nhà, lính gác, mấy con chó.

Lão gật đầu và mỉm cười với tôi, hầu như hài lòng. “Chào công tử!” lão ta cất tiếng chào, trong giọng nói có một chút đều đặn. “Công tử đúng là không nên tin ta. Ta đã biết công tử khôn ngoan như thế, nhưng ta sẽ không bao giờ làm hại công tử đâu, ta xin hứa.”

Tôi có cảm giác miệng lưỡi lão ta cũng trơn tru khó tin như bề ngoài của lão, và tôi sẽ không tin lời lão hứa chút nào.

“Ta muốn nói chuyện với công tử,” lão lại cất tiếng, “và với Shigeru nữa.”

Tôi rất ngạc nhiên khi nghe lão nói về ngài Shigeru như đã quen thuộc. “Ông muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Ta không thể cứ la hét với công tử từ phía bên này được,” lão ta vừa trả lời vừa cười. “Đi với ta đến cổng rồi ta sẽ nói cho công tử nghe.”

“Ông cứ đi phía bên đó và tôi đi phía bên này,” Tôi nói, mắt thì nhìn chăm chăm vào tay lão để xem lão có rút một thứ khí giới giấu đâu đó hay không. “Rồi tôi sẽ trình với ngài Shigeru và ngài sẽ quyết định có tiếp ông hay không.”

Lão ta mỉm cười và nhún vai, chúng tôi tiếp tục đi về phía cổng nhà, lão thì thản nhiên như đi dạo chơi buổi chiều, còn tôi thì nhấp nhúm như con mèo trước cơn bão. Khi chúng tôi đến cổng và lính gác chào đón, tôi thấy lão như già đi và hom hem hơn. Trông lão như một ông già vô hại, làm tôi cảm thấy xấu hổ vì sự hoài nghi của mình.

“Takeo, cậu bị lôi thôi rồi,” một tên lính gác lên tiếng. “Thầy Ichiro tìm cậu cả tiếng đồng hồ rồi đó.”

“Ê ông ngoại,” một tên lính khác hỏi ông lão. “Lão muốn gì, một tô mì hay một thứ gì khác?”

Thật vậy, lão ta nhìn như thể đang cần một bữa ăn thịnh soạn. Lão không trả lời, vẫn đứng yên một cách khiêm tốn bên ngoài cánh cổng.

“Cậu gặp ông lão này ở đâu vậy, Takeo? Cậu quá mềm lòng và dễ mang rắc rối vào mình! Đuổi ông ta đi!”

“Tôi đã nói với ông ta là tôi sẽ trình lên ngài Otori, và tôi sẽ làm chuyện đó. Nhưng hãy để ý mọi cử động của lão ta, và tuyệt đối không để lão vào nhà.”

Tôi quay qua nói với lão già: “Hãy đợi ở đây”, và chợt thấy một thoáng gì đó từ lão. Dĩ nhiên tôi biết lão nguy hiểm, nhưng kỳ lạ khi lão để cho tôi thấy một phần con người lão mà những tên lính gác không thấy được. Tôi phân vân không biết có nên để lão ở đây với hai tên lính canh. Dù sao thì chúng cũng võ trang đầy người, có thể đối phó với một lão già.

Tôi chạy băng qua khu vườn, hất tung đôi dép và nhảy lên cầu thang chỉ trong vài bước. Ngài Shigeru đang ngồi ở trên lầu nhìn ra vườn.

“Takeo, Ta đang suy nghĩ nếu có một phòng uống trà trong khu vườn thì tuyệt.”

“Ngài...” Tôi định nói, bỗng sững sờ khi thoáng thấy có ai di chuyển trong vườn. Tưởng là con chim diệc, nó vẫn đứng yên trong hồ một khối bất động màu xám, nhưng rồi lại thấy lão già hồi nãy ở ngoài cổng.

“Cái gì vậy?” ngài Shigeru buột miệng hỏi khi thấy khuôn mặt nghiêm trọng của tôi.

Nỗi kinh hoàng như chụp lên tôi khi liên tưởng đến một vụ hành thích thứ hai. “Có người lạ trong vườn,” tôi gào lên. “Coi chừng hấn!” Lo sợ cho hai tên lính gác, tôi nhào xuống cầu thang và chạy ra ngoài. Tim tôi đập thình thịch khi ra đến cổng. Mấy con chó vẫy đuôi nhóm dậy khi thấy tôi. Tôi kêu lớn làm mấy tên lính đều bước ra ngạc nhiên.

“Có chuyện gì vậy, Takeo?”

“Các người đã để lão ta vào!” tôi giận điên lên. “Lão già đó đang ở trong vườn.”

“Không có, lão ta vẫn còn ở ngoài đường kia, chỗ cậu bảo đứng chờ đó.”

Mắt tôi nhìn theo hướng tên lính khoác tay, và trong thoáng chốc tôi cũng bị lừa. Tôi thật sự nhìn thấy lão ta ngồi chờ bên ngoài dưới bóng râm bức tường lợp ngói, với vẻ kiên nhẫn, nhún nhường và vô hại. Rồi tôi chẳng thấy gì nữa, con đường trống trải không bóng người.

“Lũ điên!” tôi la lên. “Ta chẳng bảo các ngươi lão ta nguy hiểm hay sao? Các ngươi thật là lũ ngốc vô dụng, vậy mà dám xưng là người của tộc Otori? Về vườn mà canh giữ mấy con gà, và mong lũ chồn ăn hết gà các ngươi đi!”

Bọn chúng há hốc mồm nhìn tôi. Chưa có ai trong nhà từng nghe tôi nói nhiều như thế. Con thịnh nộ của tôi bùng lên vì tôi cảm thấy mình có trách nhiệm đối với chúng, nhưng chúng phải nghe lời thì tôi mới bảo vệ chúng được.

“Các ngươi may mắn còn sống sót,” tôi nói xong rút gươm chạy trở lại vào nhà để tìm kẻ đột nhập.

Lão ta không còn trong vườn nữa, và khi nghe tiếng nói chuyện trên lầu tôi phân vân không biết có phải mình đã thấy ảo ảnh hay không. Ngài Shigeru gọi tên tôi nhưng nghe như đang cười, không có vẻ gì nguy hiểm cả. Khi tôi bước vào phòng và cúi chào ngài Shigeru thì thấy lão ta ngồi cạnh như thể họ là bạn cũ đang cười đùa với nhau. Trông lão ta không còn vẻ già cõi nữa, có lẽ chỉ hơn ngài Shigeru vài tuổi, mặt lão giờ đây trông cởi mở và thân thiện.

“Nó không chịu đi cùng phía, hả?” ngài Shigeru hỏi.

“Đúng vậy, và nó bắt tôi phải ngồi đợi ngoài cổng.” Cả hai cùng cười âm lên và đập tay xuống tấm thảm trải trên sàn. “Nhân thế, Shigeru, ông nên huấn luyện lính gác thêm. Takeo cũng đúng khi nổi giận với bọn lính.”

“Nó đúng lâu nay rồi,” ngài Shigeru trả lời với chút tự hào.

“Nó là một trong ngàn người – năng khiếu bẩm sinh chứ không do huấn luyện. Chắc chắn nó có liên quan đến Bộ-Lạc. Ngồi lên, Takeo, để ta nhìn xem.”

Tôi ngẩng đầu lên và ngồi thẳng người. Mặt nóng bừng vì thấy mình bị lừa. Ông ta không nói gì, chỉ lặng yên quan sát tôi.

Ngài Shigeru cất tiếng, “Đây là Munto Kenji, bạn cũ của ta.”

“Chào ngài Munto,” tôi chào lịch sự nhưng lạnh lùng, không để lộ tình cảm.

“Cậu không phải gọi ta là ngài. Ta không phải là một tướng công mặc dù một vài người trong số đó là bạn ta.” Kenji nhào người về phía tôi.
“Đưa tay ta xem.”

Ông ta quan sát hai tay tôi, cả lưng bàn tay và lòng bàn tay.

“Chúng tôi nghĩ nó giống Takeshi,” ngài Shigeru nói.

“Ồ. Nó có vẻ như Otori.” Kenji trở lại thế ngồi cũ và nhìn ra vườn. Màu sắc cuối cùng của mùa thu như phai dần. Chỉ có lá những cây phong còn sáng màu đỏ. “Tin tức về sự mất mát của ông đã làm tôi ưu phiền.”

“Tôi tưởng là mình không muốn sống nữa,” ngài Shigeru trả lời.
“Nhưng sau nhiều tuần lễ trôi qua tôi thấy chịu đựng được. Tôi không dễ bị tuyệt vọng.”

“Dĩ nhiên là không,” Kenji đồng ý, thương cảm. Cả hai người cùng nhìn ra vườn qua cửa sổ. Không khí mùa thu lành lạnh, một cơn gió mạnh làm rung mấy cây phong, lá phong rơi xuống lạch trở thành màu đỏ sậm trong nước trước khi chảy ra sông.

Tôi cảm thấy lạnh và thèm được ngâm mình trong bồn nước nóng.

Kenji phá tan sự yên lặng. “Tại sao một cậu bé giống Takeshi nhưng hiển nhiên có gốc gác từ Bộ-Lạc lại ở trong nhà ông, Shigeru?”

“Tại sao ông lặn lội đến đây chỉ để hỏi tôi câu đó?” ngài Shigeru trả lời, hơi mỉm cười.

“Tôi sẽ kể ông nghe. Tin tức theo gió lan truyền là có thích khách đột nhập vào nhà ông. Kết quả là cái chết của một trong những sát thủ nguy hiểm nhất trong Tam Quốc.”

“Chúng tôi đã cố gắng giữ bí mật chuyện đó,” ngài Shigeru trả lời.

“Công việc của tôi là khám phá những bí mật như vậy. Shintaro đột nhập để làm gì?”

“Có lẽ để giết tôi,” Shigeru trả lời. “Như vậy hẳn là Shintaro. Tôi cũng nghi ngờ như vậy nhưng không có bằng cứ.” Một lúc sau ông nói thêm, “Kẻ nào đó rất muốn giết tôi. Có phải Iida đã thuê hẳn không?”

“Trước đây Shintaro có làm việc cho Tohan. Nhưng tôi không nghĩ Iida muốn giết ông một cách bí mật. Xét cho cùng thì Iida muốn chúng kiến tận

mắt biến cố đó. Còn ai khác muốn giết ông?”

“Ít nhất là một hai người mà tôi biết,” Shigeru trả lời.

“Thật khó mà tin là Shintaro đã thất bại,” Kenji tiếp tục. “Chúng ta phải tìm hiểu thằng nhỏ là ai. Ông gặp nó ở đâu?”

“Ông nghe gì trong gió?” Ngài Shigeru đáp trả, vẫn mỉm cười.

“Dĩ nhiên câu chuyện chính thức: nó là bà con xa bên mẹ của ông; với kẻ mê tín thì cho rằng ông đã đánh mất trí khôn và tin nó là em trai của ông hóa thân trở về; với kẻ hoài nghi thì cho rằng nó là con ông với một cô nông dân nào đó phía Đông.”

Ngài Shigeru cười lớn. “Tôi chưa già gặp đôi nó. Tôi phải là cha nó ở tuổi mười hai u. Nó không phải là con tôi.”

“Dĩ nhiên là không, và tôi không tin nó là bà con hay hồn ma em ông hiện về cho dù nó giống Otori. Dù sao đi nữa nó phải có liên quan đến Bộ-Lạc. Ông tìm thấy nó ở đâu?”

Một trong những người hầu, Hakura, đi lên thắp đèn, và ngay tức khắc một con bướm đêm màu xanh lục bay nhào vào phòng hương về ngọn đèn. Tôi đứng lên bắt con bướm vào tay, cảm giác được đôi cánh đầy phấn đập trong lòng bàn tay mình, và thả nó ra ngoài cửa sổ, đóng cửa lưới và ngồi xuống chỗ cũ.

Ngài Shigeru không trả lời Kenji, và Haruka trở lại với bình trà. Kenji không tỏ vẻ giận hay khó chịu. Ông ta nhìn ngắm các tách trà đơn giản có màu tím của đồ gốm địa phương, và uống trà mà không nói gì thêm, nhưng vẫn tiếp tục quan sát tôi.

Cuối cùng Kenji trực tiếp hỏi tôi, “Takeo, nói cho ta biết khi còn nhỏ cậu có đập vỡ những con ốc sên hay xé đứt càng những con cua không?”

Tôi không hiểu câu hỏi. “Có lẽ,” tôi trả lời, giả vờ đang uống trà mặc dù tách trà đã cạn.

“Có không?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Mẹ tôi nói như vậy là ác độc.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Giọng ông ta có chút buồn bã như thể thương hại tôi. “Hèn gì ông tìm cách né tránh, Shigeru. Tôi thấy được sự mềm yếu ở thằng bé, nó ghét sự tàn ác. Những người Hidden đã nuôi dưỡng nó.”

“Hiển nhiên vậy sao?” Ngài Shigeru hỏi.

“Chỉ với tôi,” Kenji ngồi xếp bằng, mắt khép lại, một tay để trên đầu gối. “Tôi biết nó là ai.”

Ngài Shigeru thở dài, khuôn mặt trở nên yên lặng và cảnh giác. “Vậy thì hãy nói cho chúng tôi biết.”

“Nó có tất cả đặc tính của họ Kikuta: ngón tay dài, chỉ tay thẳng vắt ngang lòng bàn tay, khả năng nghe nhạy bén. Khả năng đó đến bất chợt vào khoảng tuổi dậy thì, đôi lúc bị mất tiếng nói tạm thời nhưng cũng có thể vĩnh viễn...”

“Ông bày đặt chuyện!” Tôi la lên, không thể ngồi yên lặng thêm. Thật ra lúc đó tôi cảm thấy một nỗi khiếp sợ xâm chiếm. Tôi không biết gì về Bộ-Lạc, chỉ biết tên thích khách là một người của họ, nhưng tôi cảm giác như Kenji đang mở một cánh cửa đen tối trước mặt và tôi sợ hãi phải bước vào.

Ngài Shigeru lắc đầu. “Để ông ta nói. Đây là chuyện rất quan trọng.”

Kenji nhòai người về phía trước và nói với tôi. “Ta sẽ nói cho cậu nghe về cha của cậu.”

Ngài Shigeru chen vào một cách cộc lốc, “Tốt hơn là bắt đầu về Bộ-Lạc. Takeo không hiểu nghĩa là gì khi ông nói nó dĩ nhiên là Kikuta.”

“Vậy sao?” Kenji nhướng mày. “Ồ, tôi không ngạc nhiên mấy vì nó được những người Hidden nuôi dưỡng. Tôi sẽ nói từ đầu. Năm gia đình của Bộ-Lạc xuất hiện từ xưa, trước khi có các bộ tộc và các tướng công. Họ đã có mặt khi mà thánh thần còn dạo chơi trên mặt đất này, khi mà yêu thuật đáng sợ hơn sức mạnh tay chân. Lúc các bộ tộc xuất hiện và hình thành những liên minh dựa trên sức mạnh thì Bộ-Lạc không tham gia. Để giữ gìn những khả năng đặc biệt, họ xuất hiện trên giang hồ và trở thành những kẻ du hành, những người biểu diễn, bán hàng, và nhà ảo thuật.”

“Có lẽ họ đã làm những việc đó lúc ban đầu,” ngài Shigeru cắt ngang. “Nhưng cũng có nhiều người trở thành thương gia, tích lũy nhiều của cải

và ảnh hưởng.” Quay qua tôi ngài nói, “Kenji kinh doanh rất thành công về các sản phẩm đậu nành và cho vay tiền.”

“Thời đại trở nên thối nát,” Kenji trả lời. “Như các thầy tu đã nói, chúng ta đang ở những ngày cuối cùng của luật pháp. Tôi đang nói về thời kỳ trước đây, chúng tôi thật sự có hoạt động kinh doanh. Thỉnh thoảng chúng tôi làm việc cho một bộ tộc nào đó và mang phù hiệu của họ, hoặc làm việc cho những người bạn hữu, như ngài Otori Shigeru. Nhưng dù làm gì đi nữa chúng tôi vẫn bảo tồn được những tài năng đặc biệt của ngày xưa, những tài năng mà một thời mọi người đều có nhưng giờ đây đã quên.”

“Ông có thuật phân thân,” tôi ngắt lời. “Mấy tên lính gác thấy ông vẫn còn ngoài đường, còn tôi thì thấy ông trong vườn.”

Kenji cúi chào tôi một cách châm biếm. “Chúng tôi có thể phân thân và để hình ảnh thứ hai của mình ở lại. Chúng tôi có thể trở thành vô hình và chuyển động nhanh hơn mắt người có thể thấy. Sự tinh tế của mắt và tai là một đặc điểm khác. Bộ-Lạc đã duy trì những khả năng này bằng sự cống hiến và huấn luyện gay go. Trong xứ sở đầy chiến tranh này thì những khả năng đó được một số người thấy hữu dụng và sẵn sàng trả giá cao. Hầu hết thành viên của Bộ-Lạc trở thành người do thám hay sát thủ ở một giai đoạn nào đó trong đời họ.”

Tôi cố tập trung để khỏi run rẩy. Máu trong người như thoát chảy ra ngoài. Tôi còn nhớ chính mình đã phân thân dưới lưỡi kiếm của Iida. Và tất cả âm thanh trong nhà, ngoài vườn và trong phố vang trong tai tôi càng lúc càng rõ.

“Kikuta Isamu, người mà tôi tin là cha cậu, không ngoại lệ. Cha mẹ ông ta là anh em họ nên ông thừa kế được những khả năng đặc biệt của dòng họ Kikuta. Ông ta đã là một sát thủ tuyệt hảo khi chưa đến ba mươi tuổi. Không ai biết bao nhiêu người đã chết dưới tay ông; hầu hết đều chết một cách tự nhiên và chưa bao giờ quy cho Kikuta. Ông ta là một bí ẩn ngay cả đối với những người trong họ Kikuta. Là một bậc sư về sử dụng thuốc độc, đặc biệt về một số cây cỏ trên núi giết người không để lại vết tích.

“Kikuta lúc đó đang đi tìm cây thuốc ở vùng núi phía Đông, và tá túc ở ngôi làng có nhiều dân theo đạo Hidden. Hình như dân làng ở đó kể cho

Kikuta nghe về thượng đế họ bí mật thờ phượng, về điều răn không được giết người, về sự phán xét sau khi chết. Cậu biết hết những điều đó, tôi không cần phải nói. Trong chốn núi rừng xa xôi đó, cách xa những thù hận bộ tộc, Isamu đã chiêm nghiệm lại cuộc đời của mình. Có lẽ ăn năn hối hận ngập tràn. Có lẽ oan hồn những người chết kêu gọi. Kết quả là Kikuta đã từ bỏ cuộc sống với Bộ-Lạc và trở thành một người Hidden.”

“Và bị hành quyết?” ngài Shigeru buồn rầu hỏi.

“À, Kikuta đã phạm một luật lệ căn bản của Bộ-Lạc. Chúng tôi không thích bị chối bỏ như thế, nhất là do một thành viên có nhiều tài năng như Kikuta. Loại khả năng đó thật hiếm hoi thời nay. Nhưng thật sự mà nói thì tôi cũng không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Tôi không biết ngay cả chuyện Kikuta có một đứa con. Takeo hay tên thật là gì đi nữa thì chắc phải ra đời sau khi cha nó đã mất.”

“Ai giết ông ta?” Tôi hỏi, miệng khô khốc.

“Ai biết được? Có nhiều kẻ muốn giết ông ta, và một người đã làm chuyện đó. Dĩ nhiên không ai có thể đến gần Isamu nếu ông ta không thể là sẽ không bao giờ giết người nữa.”

Im lặng một hồi lâu. Căn phòng gần như tối thui, chỉ trừ một vùng sáng nhỏ gần cây đèn. Tôi không thể nhìn thấy mặt hai người, nhưng tôi chắc Kenji nhìn thấy tôi.

“Mẹ cậu không khi nào kể chuyện này sao?” Kenji hỏi, phá tan sự im lặng.

Tôi lắc đầu. Có rất nhiều điều người Hidden không kể ra, rất nhiều bí mật ngay giữa họ với nhau. Những gì không biết thì không thể tiết lộ khi bị tra tấn. Nếu bạn không biết bí mật của người anh em thì bạn không thể phản bội người đó được.

Kenji cười. “Hãy thú thật đi, Shigeru, là ông không biết gì về cậu bé ông mang về nhà. Ngay cả Bộ-Lạc cũng không biết gì về nó – một thằng bé sở hữu tất cả tài năng tiềm tàng của dòng họ Kikuta!”

Ngài Shigeru không trả lời, nhưng khi ông xoay người về phía ánh đèn tôi thấy ông mỉm cười, vui vẻ và cởi mở. Thật là tương phản giữa hai người đàn ông này: ngài Shigeru rất thật tình cởi mở, Kenji thì bí hiểm và nhiều thủ thuật.

“Tôi cần biết chuyện này như thế nào. Tôi không nói chuyện vu vơ với ông, Shigeru. Tôi cần biết.” Giọng Kenji nghe dứt khoát. Có tiếng động của Chiyo ở cầu thang. Ngài Shigeru trả lời, “Chúng ta phải tắm và ăn tối. Sau bữa ăn chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện.”

Ông sẽ không muốn tôi ở trong nhà này vì giờ đây ông đã biết tôi là con của một sát thủ. Đây là ý nghĩ đầu tiên đến với tôi khi ngồi trong bồn nước nóng, sau khi hai người kia đã tắm xong. Tôi nghe hai người nói chuyện ở phòng trên. Họ đang uống rượu và nhắc lại những chuyện về quá khứ. Rồi tôi nghĩ về người cha mà mình chưa bao giờ biết đến, cảm thấy một nỗi buồn sâu đậm vì ông đã không thoát khỏi nghiệp chướng. Ông đã từ bỏ sự giết chóc, nhưng nó không từ bỏ ông. Nó đã vươn những cánh tay dài ra và tìm thấy ông, ở một nơi chốn xa xôi như làng Mino, cũng giống như Iida nhiều năm sau đã tìm ra người Hidden ở đó. Tôi nhìn những ngón tay dài của mình. Những ngón tay này được tạo ra để làm gì? Để giết người ư?

Cho dù tôi thừa kế những gì từ cha, tôi cũng còn là đứa con của mẹ. Tôi được tạo dệt từ hai sợi chỉ hoàn toàn khác nhau, và cả hai hiện hữu trong máu thịt xương của tôi. Tôi cũng nhớ lại khi tôi nổi giận với đám lính gác. Lúc đó tôi đã cư xử như một chủ nhân của chúng. Có phải đây là sợi chỉ thứ ba của đời tôi, hay tôi sẽ bị tổng khứ đi vì ngài Shigeru giờ đã biết thân thế tôi?

Những ý nghĩ này làm tôi đau khổ và quá khó khăn để tháo gỡ. Tiếng Chiyo kêu tôi lên ăn tối cắt ngang dòng suy tư. Nước nóng đã làm ấm thân thể và tôi cảm thấy đói bụng.

Ichiro cùng ngồi với ngài Shigeru và Kenji, các khay thức ăn đã bày ra. Họ đang nói những chuyện thông thường khi tôi đi lên: về thời tiết, về cách bố trí trong khu vườn, về chuyện học kém của tôi cũng như một vài tính xấu khác. Ichiro vẫn còn tức giận chuyện tôi đi đâu mất chiều hôm đó.

Dường như buổi đi bơi với Fumio trên con sông giá lạnh mùa thu chiều nay như lùi xa về nhiều tuần trước.

Thức ăn ngon hơn thường ngày, nhưng chỉ có Ichiro thưởng thức. Kenji ăn rất nhanh, ngài Shigeru dường như không đụng đũa. Còn tôi thì vừa đói vừa buồn nôn, vừa sợ vừa mong cho bữa ăn chấm dứt. Ichiro ăn thật nhiều và thật chậm, tưởng như không bao giờ chấm dứt. Hai lần tôi tưởng bữa ăn

đã xong nhưng ông ta vẫn “chỉ thêm một miếng nhỏ nữa.” Cuối cùng Ichiro vỗ bụng và ợ một tiếng nhỏ. Ông ta định tiếp tục câu chuyện dài dòng về khu vườn thì ngài Shigeru ra dấu. Ichiro nói thêm với Kenji vài câu đùa về tôi và vài câu chào trước khi rút lui. Hakura và Chiyo lên dọn dẹp các đĩa thức ăn. Sau khi họ lui xuống, tiếng chân và tiếng nói chuyện của họ mất dần sau nhà bếp thì Kenji ngồi thẳng lên, hai tay đưa ra, lòng bàn tay mở về phía ngài Shigeru.

“Thế nào?” Kenji hỏi.

Tôi ước chi mình có thể đi theo mấy người hầu. Tôi không muốn ngồi nghe hai người này bàn về số phận của mình. Chắc chắn đó sẽ là quyết định của họ. Kenji đến đây để đòi tôi cho Bộ-Lạc. Và ngài Shigeru chắc sẽ vui vẻ để tôi đi.

“Tôi không hiểu vì sao ông lại muốn biết rõ chuyện đó, Kenji?” Ngài Shigeru hỏi lại. “Thật khó tin là ông chưa biết gì hết. Nếu tôi nói cho ông nghe thì tôi tin tưởng là không có ai khác được biết.

Ngay cả trong nhà này cũng không có ai biết ngoại trừ Ichiro và Chiyo.

“Ông nói đúng là tôi không biết thằng nhỏ là ai khi mang nó về đây. Tất cả xảy ra như một sự tình cờ. Buổi chiều đó tôi đi chệch hướng và hy vọng tìm được chỗ tá túc qua đêm trong ngôi làng mà về sau tôi mới biết là làng Mino. Tôi đã du hành nhiều tuần lễ sau cái chết của Takeshi.”

“Ông định đi trả thù?” Kenji hỏi nhẹ nhàng.

“Ông cũng biết chuyện giữa Iida và tôi kể từ trận chiến ở Yaegahara. Nhưng tôi không mong sẽ gặp Iida giữa nơi hoang vu đó. Thật là một ngẫu nhiên kỳ lạ là chúng tôi, hai kẻ thù hằn nhau ghê gớm, lại cùng lúc đến nơi đó trong một ngày. Một điều chắc chắn là nếu tôi gặp Iida ở đó tôi sẽ tìm cách giết hắn. Nhưng thay vào đó tôi đã gặp thằng bé này.”

Ông kể vắn tắt chuyện tàn sát trong làng, Iida ngã ngựa, những gã Tohan đuổi theo tôi.

“Chuyện xảy ra do sự thôi thúc của tình thế. Những gã Tohan hăm dọa tôi. Bọn chúng mang khí giới. Tôi phải tự vệ.”

“Bọn chúng có nhận ra ông không?”

“Có lẽ không. Tôi mặc áo quần du hành, không dấu vết; trời tối dần, và đang mưa.”

“Nhưng ông biết bọn nó là Tohan?”

“Chúng nói là Iida muốn bắt thằng bé. Chỉ chừng đó đủ khiến tôi muốn bảo vệ nó.”

Kenji nói, như đôi đũa tãi, “Tôi nghe Iida đang tìm kiếm một liên minh chính thức với Otori.”

“Đúng vậy. Hai thúc phụ của tôi ủng hộ hòa bình với Iida mặc dù ý kiến của bộ tộc không đồng nhất.”

“Nếu Iida biết ông đang giữ thằng bé thì liên minh sẽ không thành.”

“Không cần thiết phải nói chuyện tôi đã biết,” ngài Shigeru trả lời với một thoáng giận dữ.

“Ngài Otori,” Kenji nói với vẻ mỉa mai cố hữu, và cúi đầu chào.

Không ai lên tiếng một hồi lâu. Rồi Kenji thở dài. “Số phận quyết định cuộc sống chúng ta cho dù chúng ta suy nghĩ bàn tính thế nào đi nữa. Không cần biết ai đã thuê Shintaro hành thích ông, kết quả vẫn như nhau. Trong vòng một tuần Bộ-Lạc đã biết về sự hiện diện của Takeo. Tôi phải cho ông biết rằng chúng tôi quan tâm đến thằng bé này, và chúng tôi sẽ không từ bỏ ý định.”

Tôi lên tiếng, âm thanh nghe yếu ớt, “Ngài Otori đã cứu sống tôi và tôi sẽ không rời xa ngài.”

Ông đưa tay ra vỗ lên vai tôi như một người cha, và quay về Kenji: “Tôi không để mất nó.”

“Trên hết mọi sự chúng ta muốn giữ nó sống còn,” Kenji trả lời. “Khi nào còn an toàn thì nó có thể ở đây. Nhưng còn một vấn đề. Những tên Tohan ông gặp trên núi: Có lẽ ông đã giết chúng?”

“Ít nhất một tên, có thể hai tên.”

“Một tên.” Kenji sửa lại.

Ngài Shigeru nhướn mày. “Ông đã biết rồi sao còn bận tâm hỏi lại?”

“Tôi cần lấp một vài khoảng trống, và muốn biết ông đã biết gì.”

“Một hay hai tên thì có khác gì nhau?”

“Gã bị chém cụt tay vẫn còn sống. Tên nó là Ando, một trong những kẻ thân cận lâu nay của Iida.”

Tôi vẫn còn nhớ gã mặt sói đuổi theo tôi lên núi và không dừng được sự rùng mình.

“Gã Ando không biết ông là ai và vẫn chưa biết tông tích của Takeo. Nhưng hẳn ta đang tìm kiếm các người. Với sự chấp thuận của Iida, gã quyết tâm theo đuổi sự trả thù.”

“Tôi trông chờ lần gặp gỡ sắp đến,” ngài Shigeru trả lời.

Kenji đứng lên và bước quanh phòng. Khi ông ngồi xuống mỉm cười với khuôn mặt cởi mở, dường như suốt cả buổi chiều nay ông ta chỉ trao đổi những lời đùa dõn và phiếm bàn về vườn tược.

“Tốt, tốt,” Kenji nói. “Giờ thì tôi biết chính xác Takeo đang bị nguy hiểm gì, và tôi có thể bắt đầu bảo vệ nó và dạy nó cách tự bảo vệ.” Bỗng nhiên Kenji làm tôi kinh hoàng: ông cúi rạp trên sàn chào tôi và nói, “Khi nào ta còn sống thì cậu vẫn an toàn. Ta thề với cậu như thế.” Tôi tưởng ông ta châm biếm, nhưng vẻ ngụy trang trên khuôn mặt ông biến mất, và trong thoáng chốc tôi thấy được chân diện mục của ông ta. Như thể tôi thấy thanh xà kiếm Jato bừng sống. Rồi bao kiếm che lại, và Kenji lại nói đùa. “Nhưng cậu phải làm đúng những gì ta bảo.”

Ông cười với tôi. “Ta đoán chừng Ichiro thấy cậu quá phiền toái. Ở tuổi ông ta không nên bận bịu với một đứa trẻ như cậu. Ta sẽ phụ trách chuyện học tập của cậu. Ta sẽ là sư phụ của cậu.”

Với một cử động cầu kỳ, Kenji kéo áo khoác xoay một vòng chung quanh thân hình và mỉm môi, tức khắc trở thành ông lão hiền lành tôi bảo đứng chờ ngoài cổng. “Như vậy đi nếu ngài Shigeru tử tế cho phép điều đó.”

“Hình như tôi không có chọn lựa nào khác,” ngài Shigeru trả lời, rót thêm rượu và nở nụ cười cởi mở.

Mắt tôi nhìn từ người này qua người khác. Một lần nữa tôi kinh ngạc thấy sự khác biệt giữa hai người. Tôi nghĩ là mình thấy trong mắt của Kenji một vẻ gì đó không hẳn là sự khinh khỉnh nhưng gần như vậy. Giờ

thì tôi đã hiểu tường tận lối sinh hoạt của Bộ-Lạc, tôi biết nhược điểm của họ là sự kiêu ngạo. Họ trở nên say mê với những kỹ năng khác thường của họ, và đánh giá thấp địch thủ. Nhưng lúc đó vẻ mặt của Kenji làm tôi tức giận.

Một lát sau mấy người hầu đi lên trải giường và tắt đèn. Tôi nằm yên không ngủ một lúc khá lâu, lắng nghe âm thanh của đêm tối. Những tiết lộ trong buổi nói chuyện ban chiều từ từ diễu hành qua tâm trí tôi, tản mát, tập trung và lại diễu hành. Đời sống tôi không còn tùy thuộc vào tôi nữa. Nhưng nếu không có ngài Shigeru thì tôi đã mất mạng. Nếu ông không tình cờ gặp tôi trên núi như ông nói...

Nhưng có phải là tình cờ? Mọi người, ngay cả Kenji, chấp nhận lời giải thích của ông: Sự việc xảy ra hoàn toàn do tình thế thúc đẩy, một cậu bé chạy trốn, những tên Tohan đầy hăm dọa, cuộc đánh nhau...

Tôi sống lại khung cảnh đó trong đầu mình. Tôi như nhớ lại thời điểm chạy trốn trên núi, khi con đường phía trước trống trơn. Một cây bách hương khổng lồ và một người bước ra từ phía sau thân cây và chụp lấy tôi – không phải ngẫu nhiên mà có chủ ý. Tôi nghĩ về ngài Shigeru và những gì tôi biết về ông thật ít ỏi. Mọi người nhận xét ngài Shigeru theo bề ngoài: bốc đồng, tốt bụng, rộng rãi. Tôi cũng tin ông ta có những đặc tính đó, nhưng tôi không thể không phân vân về những gì ẩn tàng bên dưới. Ta không để mất nó, ông đã nói. Nhưng tại sao ông muốn nhận làm con một người của Bộ-Lạc, con trai của một sát thủ? Tôi nghĩ về con chim diệc thật là kiên nhẫn đứng rình trước khi mổ con mồi.

Bầu trời ửng sáng, mấy con gà bắt đầu gáy trước khi tôi đi vào giấc ngủ.

Những tên lính gác thích thú trêu chọc tôi khi Kenji chính thức trở thành sư phụ.

“Takeo, hãy coi chừng ông già đó. Lão rất nguy hiểm, có thể lão đâm cậu với cây bút lông!”

Lũ lính gác không thấy chán với câu nói đùa đó. Tôi chẳng thèm trả lời chúng. Cứ để chúng tưởng tôi ngốc nghếch thì tốt hơn là chúng biết rõ thân thế của Kenji và phát tán tin tức đó ra ngoài. Đó là một bài học vỡ lòng của

tôi. Càng ít người biết về mình thì họ càng dễ lộ con người họ ra cho mình thấy. Tôi bắt đầu nghĩ ngợi có bao nhiêu người hầu hay tùy tùng đáng tin cậy với bên ngoài có vẻ ngây ngô nhưng thật sự là người của Bộ-Lạc đang thực hiện những mưu đồ, thủ đoạn và ám sát.

Kenji dần dần tôi làm quen với những thủ thuật của Bộ-Lạc, nhưng tôi vẫn còn những bài học về bộ tộc từ Ichiro. Giai cấp chiến binh là sự đối nghịch hoàn toàn với Bộ-Lạc. Họ đánh giá cao sự ngưỡng mộ và tôn trọng của người khác, cũng như danh tiếng và chỗ đứng của họ trong xã hội. Tôi phải học lịch sử, nghi thức xã giao, phép lịch sự và ngôn ngữ của họ. Tôi phải tìm hiểu về nguồn gốc bộ tộc Otori bắt đầu nhiều thế kỷ trước đây, cho đến gốc gác có vẻ thần thoại trong hoàng gia của Hoàng Đế, đến lúc cái đầu tôi quay cuồng với tên tuổi và phả hệ.

Ngày ngắn dần và đêm lạnh hơn. Suong giá bắt đầu viên trắng khu vườn. Không lâu nữa tuyết sẽ rơi lấp kín những lối đi trên núi, gió bão mùa đông sẽ đóng cửa hải cảng, và Hagi sẽ bị cô lập cho đến mùa xuân sang năm. Âm thanh từ ngôi nhà bây giờ mang một giai điệu khác, êm dịu và ngái ngủ.

Điều gì đó như mở khóa lòng khao khát học hỏi của tôi. Kenji cho rằng đó là tính chất của Bộ-Lạc xuất hiện sau nhiều năm lãng quên. Tôi ham thích học hỏi mọi thứ, từ những chữ viết phức tạp nhất đến những chiêu kiếm khó khăn. Tôi học những môn này với sự toàn tâm toàn ý, nhưng với những bài học của Kenji thì tôi có những phản ứng khác nhau. Những bài học đó không khó – tôi thu nhận dễ dàng và tự nhiên – nhưng có điều gì đó trong những bài học này làm tôi ghê sợ, cái gì đó trong tôi không muốn trở thành con người mà Kenji huấn luyện.

“Chỉ là một trò chơi,” ông ta nói với tôi nhiều lần. “Hãy làm như chơi một trò chơi.” Nhưng là một trò chơi kết thúc với cái chết. Kenji đã nhận xét đúng về tính chất của tôi. Được nuôi dưỡng giữa những người Hidden hiền hòa, tôi ghê tởm chuyện giết người.

Kenji tìm hiểu khía cạnh đó của tôi. Và ông ta lo lắng. Kenji và ngài Shigeru thường bàn với nhau làm sao để tôi có thể cứng rắn hơn.

“Nó có tất cả tài năng, chỉ trừ cái đó,” Kenji nói với vẻ thất vọng. “Vì thiếu cái đó nên những tài năng khác chỉ làm nó bị nguy hiểm.”

“Biết đâu được,” Shigeru trả lời. “Khi gặp tình thế chúng ta sẽ ngạc nhiên thấy thanh kiếm nhảy vào tay như thể thanh kiếm có ý chí của riêng nó.”

“Ông bẩm sinh như thế, Shigeru, và với tất cả sự huấn luyện từ nhỏ đã trui rèn tính chất đó. Tôi tin là Takeo sẽ do dự trong giây phút sống chết.”

“Hừ,” ngài Shigeru làm bầm, đến gần lò than hơn và kéo áo khoác trùm lên người. Tuyết rơi suốt ngày, tạo thành một lớp dày trong vườn, phủ đầy cây cối, đội mũ trắng lên đầu những cây đèn. Bầu trời trong không mây, sương giá làm cho tuyết lóng lánh. Hơi thở lửng lơ trong không khí khi chúng tôi nói.

Mọi người trong nhà vẫn còn yên ngủ, chỉ có ba chúng tôi quây quần chung quanh lò than, sưởi ấm bàn tay với những ly rượu nóng. Rượu làm tôi bạo dạn đặt câu hỏi, “Ngài Shigeru chắc đã giết nhiều người?”

“Ta không biết đã khi nào đếm chưa, nhưng ngoài trận chiến ở Yaegahara, có lẽ không nhiều lắm. Ta chưa bao giờ giết một người tay không, hay giết vì thích thú như một vài kẻ đồi bại. Tốt hơn con vẫn giữ như bây giờ chớ đừng đi vào con đường đó.”

Tôi muốn hỏi thêm, Ngài có thuê sát thủ để trả thù không? Nhưng tôi không dám. Tôi thật tình ghét sự độc ác và chùn tay trước ý nghĩ giết người. Nhưng mỗi ngày tôi biết thêm về sự khát khao trả thù của ngài Shigeru. Lòng khao khát đó lây lan qua tôi và nuôi dưỡng lòng khao khát của riêng tôi. Đêm đó tôi mở cửa nhìn ra vườn vào những giờ đầu tiên của buổi sáng. Vàng trắng khuyết và một ngôi sao đơn độc nằm sát nhau trên bầu trời, và trông thật thấp như thể đang nghe lén thành phố yên ngủ. Không khí lạnh như dao cắt.

Ta có thể giết người, tôi suy nghĩ. Ta có thể giết Iida. Và tiếp theo: Ta sẽ giết Iida. Ta sẽ học cách giết Iida.

Vài ngày sau tôi làm Kenji và ngay cả chính tôi ngạc nhiên. Khả năng xuất hiện ở hai nơi cùng một lúc của Kenji trước đó vẫn lừa được tôi. Có lúc tôi thấy ông già Kenji trong bộ áo khoác phai màu ngòai đó nhìn tôi tập dượt làm ảo thuật với hai bàn tay hay tập lộn nhào về phía sau, rồi tôi nghe giọng ông ta kêu tôi từ ngoài đường. Nhưng lần này tôi cảm giác và nghe

được hơi thở của Kenji, nhảy về phía lão, chụp ngay cổ và vật ngã lão trên đất trước khi tự hỏi, Lão đang ở đâu?

Ngay cả tôi cũng ngạc nhiên khi thấy mấy ngón tay của mình tự động tìm đến mạch máu trên cổ Kenji là nơi chỉ cần ấn mạnh có thể làm chết người.

Tôi chỉ giữ lão trong một khoảnh khắc rồi buông lão ra và chúng tôi nhìn nhau.

“Ồ, phải như thế!” Kenji khen.

Tôi nhìn hai bàn tay khéo léo của mình với những ngón tay dài dường như thuộc về một kẻ lạ nào đó.

Hai bàn tay của tôi làm được những chuyện khác mà tôi không ngờ. Khi tôi đang tập viết với Ichiro, bàn tay phải bỗng nhiên phác họa vài đường, có thể là một con chim núi sắp sửa bay ra khỏi tờ giấy, hay khuôn mặt của một người tôi không biết là mình đã nhớ. Ichiro tát vào đầu tôi vì những chuyện như vậy, nhưng những bức phác họa lại làm lão ta thích thú và đem khoe với ngài Shigeru.

Ngài Shigeru rất vui thích, và cả Kenji.

“Đó là đặc điểm của Kikuta,” Kenji khoe và kiêu hãnh như thể lão tự sáng tác. “Rất hữu dụng. Khả năng này sẽ giúp Takeo đảm nhiệm một vai trò, một ngụy trang hoàn hảo. Nó sẽ là một nghệ sĩ: Nó sẽ đi mọi nơi để vẽ và không ai nghi ngờ nó sẽ nghe gì.”

Ngài Shigeru cũng thực tế không kém, “Vẽ tên cụt tay,” ngài ra lệnh.

Chân dung tên mặt sói như tự động hiện ra dưới ngọn bút lông. Ngài Shigeru nhìn chăm chú vào bức vẽ và lầm bầm, “Ta sẽ biết nó lần nữa.”

Thầy dạy vẽ được mời đến, và trải qua những ngày mùa đông một tính cách mới của tôi phát triển. Khi tuyết bắt đầu tan, Tomasu, thằng nhỏ bán khai lang thang rừng núi, chỉ biết thú vật và cây cỏ, đã vĩnh viễn biến mất. Tôi trở thành Takeo, ít nói, bên ngoài hiền lành, một nghệ sĩ, có vẻ một sách, một bề ngoài được cải trang để che dấu hai lỗ tai và hai con mắt có khả năng không bỏ sót một chi tiết nào, và một trái tim đang học bài trả thù.

Tôi không hiểu Takeo này có thật hay chỉ là sản phẩm tạo ra để phục vụ những mục đích của Bộ-Lạc, và của tộc Otori.